

UPPROP/uppror

När jag föddes såg någon fel på mina genitalier och jag kallades vid pojknamn i en halvtimme.

Det här har blivit ett gängse skämt, för jag varken var eller förväntades vara av manligt kön, men någon (min mamma, pappa eller barnmorskan) misstog sig på ett underligt sätt, och när jag på senare år visat mig tycka om tjejer, så skämtas det; *Vi vet ju vad det beror på...*

Sådana här skämt är vardag för mig; och jag överlever vitsar om min sexualitet så länge de inte är för råa eller plumpa, och så länge varken jag eller min sexualitet förnekas. Men, tyvärr, som det är för så väldigt många andra är det även för mig; trots att jag inte är den enda homo/bisexuella i min släkt (mina småsyskons morbror har så länge han funnits i vår familj levt ihop med en och samma man) får jag höra – framförallt från mina bröder och min pappa – att det är ett onaturligt beteende. Jag frågar; vad är naturligt? Att föra den mänskliga rasen vidare, svarar de.

Jag har hört det så många gånger, och detta synsätt förbannar mig och gör mig besviken. Inte för att just de ser just mig som onormal – jag vet att säga ifrån och diskutera emot, utan för att dessa människor är min familj och att de och alla som dem tillåts (och har möjlighet att) skaffa barn. De kommer att föra sina åsikter vidare. Det förbannar mig att min pappa serverar mina småsyskon den attityden och dessa fördomar tillsammans med kvällsmaten. För det är knappast barn som har fördomar; min lillebror frågade sin morbrors man om han var kär i morbrodern. Det var inte underligare än så, men om de skulle manifesteras sin kärlek med en kram, eller kyss, ens någon gång, skulle det ha varit förfärligt problematiskt för min pappa. Det ger inget hopp om att homosexuellas framtida situation ska förbättras med tillräckligt snabb takt för att inte fler ska må dåligt.

För att börja om: som halvtimmespojke föddes jag för nitton år sedan; 1985, Kalmar BB. Jag växte upp i en liten by i sydöstra Småland. Mer exakt i ett litet gult medelklasshem med mina relativt unga föräldrar och mina två bröder.

Jag var, eller *blev* flicka - men utan rosetter och diadem. Det var inte så att jag föredrog att leka med pojkar – jag var inte ens vad som traditionellt benämns *pojkeflicka* (varken busig, trilsk eller upprorisk så som min mamma hade varit), men jag gick hos dagmamma med bara pojkar och mina båda syskon var bröder. Jag hade gärna lekt med flickor – men det var såhär mitt utbud såg ut.

När jag var sex år flyttade vi till en annan småländsk by och jag började skolan. Jag klarade skolan bra, jag var begåvad och duktig och allt tjejer bör vara, men när jag var åtta skildes mina föräldrar. Jag kom inte så bra överens med de andra tjejerna i klassen och hade inte så många vänner (jag hade flyttat och var relativt ny, och dessutom åkte vi ofta bort om helgerna). Egentligen har jag aldrig varit särskilt aktiv – redan som barn skrev och läste jag mycket och det gagnade inte heller min plats i gemenskapen. Det var alltid på andras villkor jag fick vara med och leka.

Jag blev inåtvänd och skuldfylld, och jag blev ensam. När jag blev äldre sökte jag oaksamt efter bekräftelse och närhet; redan på lågstadiet skulle vi intressera oss för killar, som kärlekspotentialer. På mellanstadiet eskalerade det och fler och fler började utforska den sexuella

– inte i konsumgästermer, utan i kärleksförhållandetermer - världen. Skolan blev mer ointressant och världen kretsade kring att bli omtyckt. Under hela den här tiden existerade inte homosexualitet. Jag minns inte att jag någon gång hörde talas om eller blev upplyst om ämnet förrän långt fram i tiden. Jag tror inte att någon av mina barnböcker eller tv-serier tog upp ämnet, ens. Och då var det ändå sena åttiotalet. Jag undrar varför jag inte funderade på det mer, jag undrar var alla de som grämde sig över sin läggning höll hus. Hur svårt de måste haft!

I min kompiskrets var jag sen; inte förrän jag gick i sexan kysste jag min första kille, men långt innan hade jag mest omnämnts i förhållande till mina bröst (jag var tidigt utvecklad). Det tog jag igen med att bli av med oskulden och bli en sexuell varelse på ett sätt som nu i efterhand verkar fruktansvärt och skrämmande. Efter nian flyttade jag till en större stad med min mamma och slapp så mycket av det jag tröttnat på; min kropp hade svällt och jag hade haft sex med minst femton killar. Jag hade inte ens börjat gymnasiet. Det sexuella utnyttjandet. Jag blev inte våldtagen, men jag har haft så många människor i min absoluta närhet som tagit sig friheten att knulla mig. Jag har inte sagt nej varje gång; inte vetat hur att göra det och varit rädd för att inte vara omtyckt längre om jag skulle gjort det. Ibland har jag varit kåt och velat knulla. Jag har varit ”kär” i killar tills de visade intresse; jag har intrigerat, snott andras pojkvänner och helt slutat intressera mig.

Den nya staden och gymnasiet började och jag blev otroligt ensam i den nya staden, med mina funderingar. Jag grubblade dagar och nätter och växte oerhört. Under sommarlovet mellan första och andra ring började jag definiera mig som någon ny.

Jag hade länge sett mig som feminist, men nu insåg jag saker jag aldrig ens tänkt på i den frågan. Jag började läsa Jonas Gardell och lyssna på androgyna popband med bisexuella tendenser och suddade ut alltfler könsgränser i min tankegång. Jag ansåg mig förstå genusprincipens viktigaste del; det *konstruerade könet*. Och med den insikten tedde sig heterosexualiteten, som jag aldrig kan minnas att jag tidigare reflekterat över och därmed inte heller nödvändigtvis identifierat mig med, omöjlig. Jag stämplade mig bisexuell, men kom att kalla mig *sexuell*. För att belysa att det var *människor* jag blev kär i.

Till skillnad från många jag kommit att prata med som vändats mycket över sin sexuella läggning och sin ”avvikande” person under framförallt de tidiga ungdomsåren, kände jag aldrig så. Tyvärr har det ibland lett till att jag därför inbillat mig att min sexualitet bara varit på låtsas. Att jag aldrig skämts eller mått särskilt dåligt över att förstå att jag blir kär i tjejer också, eller har förmågan att attraheras av dem. Eller. Just det. *Också* blev småningom till ett uteslutande *bara*. Jag blir **bara** kär i tjejer. Eller rättare sagt så blir jag inte kär alls. Jag har aldrig haft ett riktigt, vettigt förhållande. Men jag är inte heller intresserad av att leta efter en pojkvän/kille/man. Jag tror inte alls att vi behöver välja tjejer eller killar, men inuti mig har jag ändå valt. Åtminstone för tillfället.

Trots att jag alltid varit öppen med min sexualitet har jag inte ”kommit ut”, inte mer än med traditionella symboler fastsydda på jackor och tröjor. Inte för att jag inte vågat - jag har alltid talat öppet om tjejer och kärlek - men för att jag, i min feministiska, queerperspektiva tankegång ansett att ingen sexualitet bör vara standardiserad. Att jag inte hade kommit ut som hetero. Inte förrän nu inser jag en viss problematik i att inte synliggöra bi/homosexualiteten. Och eftersom att jag

inte haft ett långvarigt förhållande med en tjej (eller överhuvudtaget) har det inte heller fallit sig naturligt, vilket gör mig ledsen eftersom att det är lättare att blunda för det då. Min mamma har väl aldrig – åtminstone inte mot mig - tyckt att min sexualitet varit konstig, eller problematisk, utan snarare har den fått henne att tänka mer på könsrolls/sexualitetsfrågor, medan min pappa då öppet kritiserat och förnekat den. Mina vänner har aldrig tyckt illa om mig pga. den, åtminstone inte visat det. Snarare har de blivit förvånade och nyfikna, men glada, när jag pratat om att vara kär.

När jag fann Internet ändrades någonting. Jag skaffade Quiser och det första ”Hej du är söt”-meddelandet jag fick minns jag än. (Två år senare har jag det fortfarande kvar). Jag hittade på en framtid för mig och den tjej som skrev det; jag hade aldrig fått sådan respons från en tjej. Men, det var inte så mycket mer med det. Snart slutade vi prata med varandra, men efter henne kom tiotals nya och mitt självförtroende ökade och en dag fann jag min första kärlek via Internet. Internet har ju den för(- och nack)delen att det för människor närmre och hon bodde hundra mil bort, så kärlek blev komplicerad och tog så småningom slut. Men dessförinnan hade vi träffats två veckor; en vecka i taget hos vardera personen, och jag var verkligen kär i henne. Men småstadsmentalitet och nazivänliga personer i hennes hemort kom att trakassera oss, kastade saker efter oss och sparkade bort dörren från hennes skåp i skolan. Att vi var vänsterradikala hjälpte oss inte särdeles. Till och med hennes mamma bad oss att tona ner och låtsas som om vi var kompisar, och var en sådan som sa att det snart skulle gå över. Jag vet inte om min flickvän aldrig var eller kom att därigenom sluta vara kär i mig, men så blev det. Det tog slut och sedan kom allt för mig att handla om självhat, ätstörningar och rädsla; för känslor och för sexuell närhet.

Med tidiga erfarenheter som inte varit alls lust- utan skamfyllda, och med sårad självkänsla, kroppsångest och blyghet kom processen att ”hitta någon ny” bli inte svår, utan omöjlig eftersom jag hittade på enorma krav på mig från en eventuell partner. Plus att min vänskapskrets varit liten och utspridd. Denna partnerbrist har också försvårat ett utkommande i arbetslivet. Jag har inte arbetat mycket, och när jag gick eller nu när jag går i skolan, så är det inget problem (unga människor är kanske inte mer öppna i allmänhet men de kretsar jag vanligen rör mig i är det), men när jag arbetat inom vården/äldreomsorgen, har det hela tätt sig klurigare. Egentligen tycker jag inte att de har med saken att göra, men samtidigt inser jag ju att det är ett problem att alla inte kan vara öppna. Och jag avskyr att vara den som inte svarar på frågor, om min pojkvän.

Några av mina arbetskollegor visste att jag var queer/gay/flat, men när frågan kom på de vårdtagandes rum, blev det en pinsam stämning när liknande frågor dök upp. En tyngd och en skam över att jag svarade att *jag inte höll på med sånt (som killar)*. Jag önskade så ofta att jag skulle svarat nej, jag gillar tjejer. Hade jag haft en tjej hade det varit en annan sak, tänkte jag. Nu vet jag inte.

Det som, enligt mig, oftast hindrar folk från att berätta om sin sexualitet, är just inbillningen att heterosexuella är de normala och kanske inte ens en motvilja till att se homosexualiteten utan bara oaktsamma frågor rörande ens partner. Personligen arbetar jag med att ställa enbart könsneutrala frågor, särskilt när det rör sig om sådant som partners, men äldre människor tänkte tydligen inte så, och de kanske skulle frysa ut mig, tänkte jag. Jag skäms mycket över det. Fördomar mot HBT-personer kanske inte speglades öppet där, men det gör de väl sällan, det står

oftare självklart i luften. Däremot tror jag att åsikterna om HBT-personer inte alls är förenliga med hur jag ser på ”oss”. Jag har vänner vars vänner tycker att det är ”häftigt” att jag är flata, likaväl har jag haft vänner som helst av allt velat ha en bögekompis för att ha någon att shoppa med. Den omvända reaktionen – den positiva, är bekymmersam på så sätt att man aldrig får vara ”normal” utan ständigt är ett främmande element.

Under min gymnasietid diskuterades saken om homooptioner och det var stor uppståndelse. Hur skulle något sådant kunna accepteras? Något år senare hade vi en paneldebatt med riksdagspartiernas ungdomsförbunds ledare. Det var ingen som ens tog upp ”våra” frågor. När jag frågade kristdemokraternas ledare om deras motstånd till inkluderandet av HBT-personer i hets mot folkgrupplagen, svarade denne att det inte var bara de, utan även Socialdemokraterna som sa nej till detta. Det är så jag tror att det ofta har blivit; *Det är inte bara vi, utan de också, så hacka på dem först, och Det är inte självklart våra åsikter, men vi vill få citera bibeln utan att bli åtalade* osv.

Jag tror att min framtidsvision präglas mycket av min politiska och sexuella identitet. Jag önskar arbeta med frågor som rör kvinnor, HBT-personer, och sexualpolitik. Jag är medlem i RFSL, men inte aktiv. Jag har varit på Pride två gånger, och förvisso har jag en del bi- och homosexuella vänner, men ingen av oss bor i Stockholm, och åldersgränserna tillsammans med kravet på RFSL-medlemskap vid vissa evenemang/fester har varit en förhindring för oss.

Därför tror jag att Internet betyder en möjlig spridning av kamratskap, varför jag anser att det är viktigt att det är gratis och i största möjliga utsträckningen porrfritt (även för att ta bort en översexualiserad bild på HBT-personer). En möjlighet att se att vi är många, och på samma sätt tror jag att det är med homoklubbar, och mötesplatser. Men i den stad jag nu bor i tenderar tyvärr klubbverksamheten domineras av killar, vilket jag tycker är tråkigt. Men när jag ändå varit på homoställen med många tjejer har det mest varit skönt/trevligt/fantastiskt.

Att även massmedier på ett nytt sätt bevakar homosexuella människors liv, som i ex. serierna L-Word, Six feet Under och Angels in America (som alla visats sent på kvällarna), tror jag betyder mycket. Sorgligt nog är frågan om lesbiska serier/sexscener kan visas utan exploateras och/eller utnyttjas till ett porrfilmsliknande fluktande från heterosexuella män, en stark tvivelpunkt. Med tiden, speciellt på det senaste har lesbisk kärlek gjorts till en image av kändisar som utnyttjar en samkönad kyss i just erotiserande/fascinationssyfte. På så sätt blir lesbisk kärlek en marknadsvara för den heterosexuella (manliga) publiken. Jag finner det otillåtligt, men det till trots kan vi inte vika undan utan måste visa att vi finns och fortfarande vill se serier där vi inkluderas. Det finns mycket kvar att förändra; alltid. Situationen är inte färdig, och det som finns är inte säkrat. Jag tror att det är en viktig sak att alla personer, officiella såväl som inofficiella är öppna, men förmodligen skulle det tjäna ett ännu större syfte om atypiska homosexuella, ex idrottsutövare, skulle komma ut än för varje musikalartist. Butchbögar och femmeflatur. Plus att erkänna bisexuellas osynlighet, då de inte får särskilt stort utrymme någonstans – varken i hetero eller homogrupeer. Inte för att negligera stereotyp homosexualitet utan för att göra ett vidare spektra av de ickeheterosexuella. •